

PSALM 149

1 Hallelujah! Zingt den HEERE een nieuw lied; Zijn lof zij in de Gemeente Zijner gunstgenoten. 2 Dat Israël zich verblijde in Dengene, Die hem gemaakt heeft; dat de kinderen Sions zich verheugen over hun Koning. 3 Dat zij Zijn Naam loven op de fluit; dat zij Hem psalmzingen op de trommel en harp. 4 Want de HEERE heeft een welgevallen aan Zijn volk; Hij zal de zachtmoedigen versieren met heil. 5 Dat Zijn gunstgenoten van vreugde opspringen, om die eer; dat zij juichen op hun legers. 6 De verheffingen Gods zullen in hun keel zijn; en een tweesnijdend zwaard in hun hand; 7 Om wraak te doen over de heidenen, en bestraffingen over de volken; 8 Om hun koningen te binden met ketenen, en hun achtbaren met ijzeren boeien; 9 Om het beschreven recht over hen te doen. Dit zal de heerlijkheid van al Zijn gunstgenoten zijn. Hallelujah!

Heiligen zijn kostbaar, en een gemeente van heiligen is een schathuis van juwelen. God is in het midden van Zijn heiligen, en om die reden kunnen wij er vurig naar verlangen bij hen te zijn. Zij zijn zo vol van Zijn lof dat wij ons onder hen thuis voelen wanneer wij zelf vol lof zijn. Het heiligdom is het huis van lof en het huis van gebed. Alle heiligen loven God: ze zouden geen heiligen zijn als ze dat niet deden. Hun lofprijzing is oprecht, gepast, tijdig en aanvaardbaar. Persoonlijke lof is liefelijk voor God, maar gezamenlijke lof bezit een veelvoudige liefelijkheid. Wanneer heiligen samenkomen, aanbidden zij de Heilige. Heiligen komen niet bij elkaar om zich te amuseren met muziek, of om elkaar te verheerlijken, maar om lof te zingen voor de Ene, Wiens heiligen zij zijn. Een gemeente van heiligen is de hemel op aarde: moet Jehova, de Heere der heiligen, niet alle lof hebben die uit zo'n vergadering kan komen?

Als onze vreugde aangenaam is voor Hem, laten we haar dan ook compleet maken. Wat een verlaging van Zichzelf betekent het voor Jehova, Zijn uitverkorenen op te merken, lief te hebben en Zich in hen te verheugen! Er is beslist niets in onze persoon, of in ons handelen, wat de Eeuwige genoeg zou kunnen bezorgen, ware het niet dat Hij afdaalt naar de mensen in hun lage staat. De gedachte dat de Heere welgevallen heeft aan ons is een onuitputtelijke mijn van vreugde. 'De zachtmoedigen' zijn nederig, en beseffen hun behoefte aan heil; Hij is genadig en schenkt het hun. Zij treuren om hun wanstaltigheid en Hij bekleedt hen met de meest uitgelezen heerlijkheid. Hij redt

hen door hen te heiligen, en zo dragen zij het sieraad van de heiligheid, en de sier van een vreugde die opwelt uit het volle heil. Hij maakt Zijn volk zachtmoedig, en geeft de zachtmoedigen dan sier. Hier ligt een belangrijk argument om de Heere te aanbidden met de opperste jubel: Hij Die zo'n welgevallen heeft aan ons, moet benaderd worden met ieder teken van buitengewone vreugde. Een zachtmoedige en stille geest wordt 'een sieraad' genoemd; als God Zelf een mens versiert, wordt hij werkelijk sierlijk en eeuwig sierlijk.

Alle godvrezenden deelden in de triomfen van de Heere toen Hij Israels vijanden trof. Wij hebben eenzelfde eer, maar deze wordt bewezen in overwinningen van een ander soort. Alle heiligen worden op een missie gestuurd door hun heilige Heere. De eervolle dingen die in deze psalm worden beschreven, heeft de hele familie der genade gemeen; en de dienst die de Heere opdraagt moet door eenieder van hen worden vervuld, zonder uitzondering. De Heere eert al Zijn uitverkorenen hier, en Hij zal hen allen verheerlijken van nu aan: deze regel kent geen uitzondering. Hier hebben wij voorzeker het beste argument om de Heere te verheerlijken, en dus besluiten wij ons nieuwe lied met een nieuw 'Halleluja', 'Looft de Heere'.

Overweging:

De vorige psalm was een loflied voor de Schepper; dit is een lied voor de Verlosser.

